φύλακες ἡτοιμάζοντο νὰ κλείσωσι τὴν πύλην.

— Καλὴν ἐντάμωσιν, μῆτερ! εἶπεν ὁ ἀξιωματικὸς μεθ' ἑνὸς λυγμοῦ.

Ἀνηγέρθη καὶ ἀπεμακρύνθη βραδέως ὀπισθοπορῶν, ὅπως ἴδῃ ὅσον τὸ δυνατὸν ἐπὶ πλέον τὸ μνημεῖον. Διὰ μιᾶς ἐπανῆλθε δρομαίως καὶ γονυπετῶν ἐκ νέου:

— Ὄχι, ἐψιθύρισεν, ὄχι! Καλὴν ἐντάμωσιν, *μαμμά*.

[Ἕπεται συνέχεια]. ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

ΔΙΑΤΙ ΜΕΤΕΒΛΗΘΗ Ο ΒΙΟΣ ΜΟΥ

Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ «Tit-Bits»

ΒΣΕΒΟΛΟΔΟΔ ΚΡΕΣΤΟΒΣΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Δ'

«Ὁ λύκος κἠ' ἂν ἐγήρασε»...

Ἡ Ὄλγα Ρωμάνοβνα λίαν ἐθορυβήθη, ὅταν ὁ Βελτίστσεφ ὅλως ἀπροσδοκήτως ἐνεφανίσθη εἰς τὴν κατοικίαν της. Καίτοι ἡ Λιουδμήλα δὲν εἶπεν αὐτῇ εἰς ποῖον κυρίως ἀνήκουν τὰ ἐμπιστευθέντα αὐτῇ χρήματα, ἐν τούτοις ἡ «μαμὰ» συνεπέρανε μαντεύσασα ὅτι προήρχοντο παρ' αὐτοῦ τοῦ Πλάτωνος Βασίλειεβιτζ. Δέον ἔτι νὰ εἴπωμεν ὅτι αἱ πρὸς τὴν Ὄλγαν Ρωμάνοβναν ἐπισκέψεις του ἦσαν φαινόμενον σπανιώτατον· ἤρχετο πρὸς αὐτὴν μόνον κατὰ τὰς ἐπισημοτέρας περιστάσεις, νὰ τὴν συγχαρῇ διὰ τὴν ἑορτήν της καὶ κατὰ τὴν δευτέραν ἢ τρίτην ἡμέραν τοῦ νέου ἔτους καὶ τοῦ Πάσχα.

Ἡ ἀκούσιος ταραχή της, ἡ ἔκπληξις καὶ ἡ διατάραξις ἐπρόδωσαν τῷ Βελτίστσεφ ἅπασαν τὴν ἀλήθειαν· ἦτο ἤδη πεπεισμένος ὅτι τὰ χρήματα εὑρίσκονται πραγματικῶς ἐδῶ, παρ' αὐτῇ—ἄλλως, πρὸς τί ἡ ταραχὴ αὕτη;

Καὶ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἀπεφάσισε νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς στιγμιαίας ὑπεροχῆς τῆς θέσεώς του, πρὶν ἔτι ἡ «μαμὰ» προφθάσῃ νὰ συνέλθῃ καὶ στοχασθῇ.

— Ἐπέρασα ἐπίτηδες ἀπ' ἐδῶ, ἀγαπητὴ Ὄλγα Ρωμάνοβνα, διὰ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω διὰ τὴν καλὴν ἐκδούλευσίν σας, ἤρξατο οὗτος, ἰσχυρῶς καὶ περιχαρῶς θλίβων τὴν χεῖρά της. Τόσον μὲ ὑπεχρεώσατε, τόσον σᾶς εἶμαι εὐγνώμων, ὥστε δὲν εὑρίσκω λόγους νὰ σᾶς εὐχαριστήσω.

— Διατί... διατί... τί λόγος! ἐτονθόρισεν ἡ πρώην ὀρχηστρίς, ἐκπλησσομένη καὶ ἐνδοιάζουσα ἐπὶ μᾶλλον.

— Πῶς, διατί; διὰ τὰ χρήματα καὶ τὰ ἔγγραφα, τὰ ὁποῖα ἔχετε κρυμμένα! ἐξέφρασεν ὁ Βελτίστσεφ, θεωρῶν εὐμενῶς ἀλλ' ἐπιμόνως καὶ εὐθέως αὐτὴν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. Δι' αὐτοῦ ἐκάματε εἰς ἐμὲ καὶ τὴν Λιουδμήλαν μεγάλην ἐκδούλευσιν. Ἐκρίναμεν, βλέπετε, ἀναγκαῖον, ὥστε τὸ κεφάλαιον τοῦτο, ἐπί τινα καιρὸν νὰ μὴ τὸ δώσωμεν εἰς τὴν τράπεζαν, ἀλλὰ εἰς ἰδιαιτέρας, εἰς πιστὰς χεῖρας. Τὸ εἶχα φέρει κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν Λιουδμήλαν, ἀλλ' ἐκείνη, ἂς εἶνε καλά, ἐπρονόησε καλλίτερον ἀπὸ ἐμὲ καὶ τὸ παρέδωσεν εἰς σᾶς. Ἀλλά, πρὸς Θεοῦ, Ὄλγα Ρωμάνοβνα, προσέθετο οὗτος διὰ φιλίως παραινετικοῦ ὕφους, πρὸς Θεοῦ, μὴν ἔβγῃ λέξις ἀπὸ τὸ στόμα σας, μὴ μάθῃ κανεὶς περὶ τῶν χρημάτων τούτων! Ἄλλως τε, ἐπ' αὐτῶν στηρίζεται ὀλίγον τὸ μέλλον μας. Δὲν σᾶς τὸ εἶπεν ἀκόμη ἡ Λιουδμήλα; Τὴν νυμφεύομαι, ξεύρετε!... Νὰ πάρωμεν μιὰ τὸ διαζύγιον καὶ στεφάνι ἀμέσως!... Συγχαρῆτέ με, chère maman, συγχαρῆτέ με!

— Ναί;! εἶνε δυνατόν;!... Δὲν μοῦ χωρατεύετε; περιχαρῶς ἐξεπλάγη ἡ Ὄλγα Ρωμάνοβνα.

— Καὶ εἰσχωροῦν χωρατὰ εἰς αὐτὰ τὰ πράγματα; σοβαρῶς ὑπέλαβεν ὁ Βελτίστσεφ Ὡς βλέπετε λοιπόν, εἰς αὐτὰ τὰ χρήματα ἔγκειται τὸ κοινὸν ἡμῶν μέλλον· τὸ ἰδικόν μου, τὸ ἰδικόν της καὶ τὸ ἰδικόν σας. Μὲ τὸν καιρὸν θὰ σᾶς εἰποῦμεν, πῶς καὶ διατί ἐδέησε νὰ τὰ φυλάξετε σεῖς, καὶ πάλιν ὅμως ἐπαναλαμβάνω νὰ σᾶς παρακαλέσω θερμῶς νὰ τὰ φυλάξετε, ὥστε κανεὶς νὰ μὴ μάθῃ περὶ αὐτῶν τίποτε.

— Δι' αὐτὸ νὰ μένετε ἥσυχος! Βρίσκονται σὲ πιστὰ χέρια! Εἰς κανένα δὲν θὰ τὸ εἰπῶ! ἐφλυάρησεν περιχαρὴς ἡ χορεύτρια.

— Καὶ δὲν μοῦ λέτε, ψυχίτσα μου, ποῦ τὰ ἔχετε κρυμμένα; περίφροντις καὶ μετ' ἐνδιαφέροντος ἠρώτησεν ὁ Βελτίστσεφ· εἶνε τὸ μέρος ἀσφαλές;

— Ὤ, ἀσφαλέστατον! ἐκαυχήθη ἡ Ὄλγα Ρωμάνοβνα· εἶπα στὴν ἀρχὴ νὰ τὰ κρατῶ ἐπάνω μου, ἔτσι δά, ξεύρετε, στὴν μέση μου γύρω, ἀλλὰ δὲν ἦτον εὔκολον· πάρα πολύ, ξεύρετε, μὲ παρεμόρφονε. Λοιπὸν τὰ ἔβαλα κάτω ἀπὸ τὰ καθαρὰ ἀσπρόρρουχά μου μέσα στὸ κομό.

— Καὶ εἶνε τάχα ἀσφαλῆ μέσα εἰς τὸ κομό; μετὰ μερίμνης ἠρώτησεν ὁ Πλάτων· εἰς τὸ κομὸ εἰμπορεῖ καὶ ἡ ὑπηρέτριά σας νὰ βάλῃ τὸ χέρι της.

— Ὤ, ὄχι, ὄχι! εἰς κανένα δὲν ἐπιτρέπω! Εἶμαι μοναχὴ ἐδῶ, καὶ τὰ κλειδιὰ πάντοτε τὰ κρατῶ ἐπάνω μου· προσπαθῶ δὲ τώρα νὰ μένω περισσότερον εἰς τὸ σπίτι καὶ νὰ τὰ φυλάττω, καὶ ὅταν πηγαίνω εἰς τῆς Μήλοτσκας, κάθε φορὰ ποῦ ἐπιστρέψω, πηγαίνω σιγὰ - σιγὰ καὶ παρατηρῶ, ἐκεῖ εἶνε; . . . Ὅσο δι' αὐτὸ πειὰ εἰμπορεῖτε νὰ μείνετε ἐντελῶς ἥσυχος!

— Πολὺ καλὰ λοιπόν! εἶπεν ὁ Πλάτων Βασίλειεβιτζ, θλίψας μετ' αἰσθήματος τὴν χεῖρά της.

Ἡ ὀρχηστρὶς ἀνέλαβεν ἤδη μικρὸν ἐκ τῆς ἐκπλήξεως καὶ ἠδυνήθη νὰ στοχασθῇ. Ὁ Βελτίστσεφ διὰ τοῦ εἰλικρινοῦς αὐτοῦ ὕφους καὶ διὰ τοῦ ἀπροσδοκήτου τούτου βήματος πρὸς τὴν ἄμεσον οὐσίαν τῆς ὑποθέσεως καὶ τῆς πειστικότητος ἐκείνης, διὰ τῆς θετικῆς βεβαιότητος, δι' ὧν συνωδεύοντο οἱ λόγοι του, τοσοῦτον ἐδέσμευσε τὴν Ὄλγα Ρωμάνοβναν, ὥστε αὕτη ἐκ πρώτης στιγμῆς ἐκολακεύθη καὶ ὡμολόγησε τὰ πάντα. Ἡ πεποίθησις, μεθ' ἧς οὗτος ὡμίλει, δὲν ἠδύνατο ν' ἀφήσῃ οὐδεμίαν ἀμφιβολίαν, ὅτι ὁ Βελτίστσεφ οὐχὶ μόνον ἀρχῆθεν ἦτο μεμυημένος εἰς ὅλην τὴν ὑπόθεσιν, ἀλλὰ καὶ ὅτι, συνεπείᾳ τῆς θελήσεως τῆς συγκαταθέσεως καὶ τῆς παροτρύνσεώς του κυρίως, ἐξετελέσθη οὕτω πως ἡ πρᾶξις αὕτη· καὶ ἀφοῦ ἐγένετο ἀπὸ κοινοῦ, διατί νὰ τὸ κρύψῃ ἀπὸ τὸν κυριώτερον μέτοχον, καὶ μάλιστα, ἀφοῦ οὗτος τῇ διακοινοῖ τοιαύτην ἔκπληξιν, τοιαύτην εἴδησιν, περὶ τοῦ διαζυγίου, περὶ τοῦ ὁποίου καὶ αὐτὴ μάλιστα ἡ Λιουδμήλα δὲν εἶπέ τι; Ἤδη ἡ τρυφερὰ μήτηρ ἐγνώριζεν ὅτι τὰ χρήματα ταῦτά εἰσι προωρισμένα διὰ τὴν κοινὴν αὐτῶν μέλλουσαν εὐτυχίαν.

—Ἀλλά... Τί ἔπαθεν ἡ Μήλοτσκα, μὲ ἀπορίαν ὑπέλαβεν αὕτη, καὶ δὲν μοῦ εἶπε τίποτε διὰ σᾶς, ὅτι τὸ ξεύρετε . . . οὔτε διὰ τὸν γάμον ... οὔτε διὰ τίποτε... Περίεργον!

— Ἀλήθεια, δὲν σᾶς εἶπε; ἐλαφρῶς ἐξεπλάγη ὁ Βελτίστσεφ. Διὰ τὸν γάμον, ἂς ποῦμεν, δὲν εἰμποροῦσε ἀκόμη νὰ σᾶς εἰπῇ, διότι περὶ αὐτοῦ τοῦ ἀντικειμένου μόλις χθὲς ὡμιλήσαμεν, ἀλλὰ διὰ τὰ χρήματα... εἶν' ἡ ἀλήθεια ὅτι ἐγὼ τὴν εἶχα παρακαλέσῃ νὰ τὰ κρύψῃ εἰς ἀσφαλεῖς χεῖρας. Ἂς ποῦμεν, αὐτὴ εἰμποροῦσε νὰ τὰ διαθέσῃ ὡς νὰ ἦσαν ἰδικά της, διότι κυρίως αὐτὸς ἦτον ὁ σκοπός μου, νὰ τῆς τὰ παραχωρήσω νομίμως· ἀλλά. . . διατί ν' ἀποκρύψῃ τὸ ὄνομα καὶ τὴν συμμετοχήν μου ἀπὸ τὴν μητέρα της, τοσούτῳ μᾶλλον, ἀφοῦ ἐγὼ σᾶς θεωρῶ ὡς συγγενῆ μου!... Τοῦτο πράγματι εἶνε ὀλίγον παράδοξον ἐκ μέρους της . . . Ἔπειτα δά, προσέθετο ὁ Βελτίτστσεφ μετὰ ραθύμου μειδιάματος, ἔπειτα δά, σεῖς γνωρίζετε ὅτι εἶνε ἐν γένει κρυφοῦ χαρακτῆρος.

— Ἂν δὲν ἠξεύρω ἐγώ, πρὸς θὰ ξεύρῃ τὸν χαρακτῆρά της! εἶπε κινοῦσα τὴν κεφαλὴν ἡ Ὄλγα Ρωμάνοβνα, ἀπὸ μικρὴ τὴν ἐμάλωνα γιὰ τὴν μυστικότητά της, καὶ τότε τέτοια ἦτον! ... Καὶ νὰ ἰδῆτε, προσέθετο ἡ μήτηρ, ὅλαις αὐταῖς ταῖς ἡμέραις ποῦ ἐπήγαινε ἐκεῖ, ὅσαις φοραῖς ἀνέφερα διὰ τὰ χρήματα, τίποτε δὲν μοῦ ἐξεμυστηρεύθη, ὅλο λόγια τοῦ ἀέρος καὶ τὰ συνηθισμένα. «Γιατί, τῆς λέγω, ἀπὸ τὴ μητέρα σου, καὶ τέτοια μητέρα, τὸ κρύβεις καὶ δὲν τῆς τὸ λές;» — «Τίποτε ἀκόμη, μαμάκα, κ' ἐγώ, λέγει, δὲν ἠξεύρω, πῶς καὶ τί θἄβγῃ ἀπ' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι· κατόπιν, μόνη σας θὰ τὸ ἰδῆτε, πρὸς τὸ παρὸν ὅμως, σιωπή».

— Λοιπόν, σιωπὴ καὶ σεῖς θωπευτικῶς μειδιῶν, διέκοψεν ὁ Βελτίστσεφ.